

สาเหตุสำคัญที่สุดที่นำไปสู่การเกิดวิกฤตการณ์ตะวันออกกลาง คือ ข้อตัดสินขององค์การสหประชาชาติที่ให้แบ่งดินแดนปาเลสไตน์ออกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งเพื่อให้เป็นที่ตั้งถิ่นฐานของชาวยิวและการก่อตั้งประเทศอิสราเอล ได้เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 1948

ที่ตั้งประเทศอิสราเอลเคยเป็นดินแดนที่เรียกว่า ดินแดนปาเลสไตน์ ระหว่างสงครามโลกตกอยู่ภายใต้การดูแลของอังกฤษ ในระหว่างนี้เอง ชาวยิวจากประเทศต่าง ๆ ในทวีปยุโรปได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในดินแดนปาเลสไตน์จำนวนหนึ่ง ซึ่งการกระทำนี้ไม่เป็นที่พอใจของชาวอาหรับ ซึ่งอาศัยอยู่เดิม ปรากฏว่าได้เกิดการปะทะกันขึ้นของชนสองกลุ่มดังกล่าวหลายครั้ง การปะทะกันที่รุนแรงมี 3 ครั้ง คือ ค.ศ. 1920 ค.ศ. 1936 และ ค.ศ. 1939 ด้วยความวุ่นวายเหล่านี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งอังกฤษเองไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ ดังนั้นภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1947 อังกฤษจึงได้โอนสิทธิการดูแลดินแดนปาเลสไตน์ให้กับองค์การสหประชาชาติ และหลังจากนั้น สหประชาชาติได้ลงมติ ให้แบ่งปาเลสไตน์ออกเป็น 2 รัฐ ได้แก่ รัฐยิว กับรัฐอาหรับ ส่วนนครเยรูซาเลมให้อยู่ภายใต้ภาวะทรัสตีของสหประชาชาติ

ฝ่ายยิวได้ยินยอมรับมติดังกล่าวขององค์การสหประชาชาติ (มติ ค.ศ. 1947) แต่ฝ่ายอาหรับประกาศไม่ยอมรับ ฝ่ายอาหรับมีความเห็นว่า คำตัดสินขององค์การสหประชาชาตินั้นไม่ยุติธรรม ทั้งนี้ โดยอ้างถึงเหตุผลทางประวัติศาสตร์ ฝ่ายอาหรับได้อ้างถึงการทำสงครามเพื่อดินแดนแห่งนี้ของพระมุฮัมหมัดในคริสต์ศตวรรษที่ 7 จึงถือสิทธิว่า ฝ่ายอาหรับเป็นผู้ครอบครองอาณาบริเวณนี้มาก่อน ทว่า ข้ออ้างประวัติศาสตร์ทำนองเดียวกันนี้ ฝ่ายยิวก็ใช้อธิบายความอยู่เช่นกันโดยฝ่ายยิวอ้างว่า ฝ่ายตนได้เคยครอบครองดินแดนปาเลสไตน์มาแล้วทั้งหมดในสมัยของกษัตริย์เดวิด ซึ่งเป็นสมัยก่อนคริสตกาล ดังนั้น จึงกล่าวไว้ว่า ความขัดแย้งระหว่างยิวกับอาหรับ ตลอดจนการปะทะกันและนำไปสู่สงครามใหญ่อาจเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ยาก

